

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

“L’hora de Macario”

Ja ha tornat el futbol i sembla que ningú hagi fet vacances. Servidor tampoc. M’havia fet el ferm propòsit de variar la meva actitud addictiva amb tanta transmissió, amb tanta submissió al Barça i el microcosmos que l’envolta. Però, és clar, qui pot resistir-se a una Supercopa de dos clàssics? Qui pot negar-se a connectar la tele quan s’aproxima el xiulet inicial? En fi, que ja hi tornem a ser.

La ressaca de la temporada anterior ha sigut monumental i encara dura. Els entorns mediàtics de Barça i Madrid s’estan encarregant de mantenir totes les ferides obertes i supurant sense parar. Que per allà a Madrid hi ha molt *hooligan* històric ja ho sabem i, molt o poc, ens en fem el càrrec. Però va ser una sorpresa tirant a desagradable descobrir un rampell de mal gust a l’*Esport Club* de dimarts. Xavier Valls i Bernat Soler

Aquestes coses, que les faci la gent amb mal gust però no nosaltres

donaven fe de la roda de premsa d’Aitor Karanka, l’ajudant –bastant domesticat, és cert– de Jose Mourinho. Van referir-se a ell com un “ninot” i van introduir les imatges amb una careta on se’l veia fent, efectivament, de ninot de ventríloc de l’entrenador del Madrid. “L’hora de Macario”, es llegeix sobreimprès. Per a qui no ho sàpiga, Macario era un dels personatges més populars del ventríloc José Luis Moreno. Home, trobo que una comparació amb tanta connotació ofensiva –en realitat Macario era entrañable– és passar-se una mica de la ratlla. Aquestes coses, que les faci la gent amb mal gust però no nosaltres. A tots ens fa ràbia l’actitud d’aquests ploramiques, però aquest no és el nostre estil, em sembla.